



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/562/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

6/2016. számú (II. 4.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. november 23-án előterjesztett **panaszát** a 2016. február 4-én megtartott zárt ülésén meghozott döntése alapján

e l u t a s í t j a .

A Testület megállapítása szerint a panasz elkésett.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. november 23-án, postai úton terjesztette elő panaszát a vele szemben 2015. október 29-én fogantatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványát feljelentésként terjesztette elő a vele szemben intézkedő V. P. és N. Á. H. Rendőrkapitányság állományába tartozó rendőrökkel szemben, akik a panaszossal szemben 2015. október 29-én hajtottak végre intézkedést.

A fent említett napon 10 óra 23 perckor H-ón a D. Gy. utca 10-12. szám előtti járdaszakaszon kerékpárral közlekedett, ami nem kijelölt kerékpárút. Közvetlen mellette van a 4-es számú főút, ahol nagy a gépjármű forgalom. Emiatt az embernek félelemérzete van, így a balesetveszély elkerülése végett a kerékpárosok 90 %-a járdán közlekedik. Talán tíz métert tehetett meg, amikor a szemben jövő rendőrautóból a fent megnevezett két rendőr egyike kikiabált, hogy „álljon meg”. A panaszos megállt, ők továbbra is az autóban ültek, melléjük

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

érve közölték vele, hogy a járda ezen szakaszán csak gyalogosan lehet közlekedni, ezért szabálysértés elkövetése miatt feljelentéssel élnek a panaszossal szemben. A panaszos megkérdezte, hogy akkor hol lehet kerékpárral közlekedni, mire a rendőrök kijelentették, hogy csak a kijelölt kerékpárúton, vagy a [...]s főúton. A büntetés kiszabása ellen a panaszos a kevés nyugdíjára tekintettel tiltakozott, mondta, hogy nem fizet. A hangosnak vélt beszéde nem a rendőrök ellen irányult (ami a feljelentésükben szerepelt), ilyen a beszéde. Megdöbbenett az a tény, hogy megbírságolták, hiszen jogukban állt volna csak figyelmeztetésben részesíteniük, akár korára nézve, akár arra, hogy először fordul elő vele ilyen. A rendőrök ezzel ellentétben nem ezt tették. Ekkor a kerékpárját megfogva elindult a kerítés felé, hogy azt nekitámassza, hiszen nem akarta magát kivonni az eljárás alól. Ezt a tényt a rendőrökkel szerette volna közölni, de erre nem volt lehetősége. Ők azt gondolva, hogy el akarja hagyni a helyszínt kiszállva az autóból közrefogták. A panaszos megkérdezte, hogy „most megbilincselnek?“, mire V. P. elővette a bilincset. N. Á. hátratekerte a panaszos karjait, rá is tette azokra a bilincset, majd a kerékpárját bevitte az ott lévő közintézmény udvarára. Ezután a panaszost mindketten rángatva, erőszakot alkalmazva beültették a gépjármű hátsó ülésére. A panaszos erre reagálva közölte, hogy „be tudok én magamtól is ülni“, mire V. rendőr, aki pedig vezette a járművet szólt N. Á-nak, hogy „most már te vezess, majd én intézem“. A panaszos előadta, hogy csak filmekben látott ehhez hasonlót, nem tudta mire vélni a dolgot. Elindultak és hamarosan tudatosult benne, hogy mit jelentett ez a helyzetcsere, hiszen ekkor V. rendőr mellé beülve a megbilincselte karját egyik kezével folyamatosan nyomta, ezzel pedig erős fájdalmat okozva a panaszosnak. A rendőr a másik kezével betámasztott az állkapcsa alá és a gégjét egyfolytában nyomta, a levegőt már csak kapkodva szedte. Ez a folyamat egészen a rendőrség udvaráig tartott, ahol megkérve felszólították, hogy szálljon ki a személygépjárműből, amelynek eleget is akart tenni, próbálta is, de ők hirtelen megragadták őt, kirángatták a gépjárműből és bevonszolták az épületbe. Eközben erősen csavarták mindkét karját, így a bilincs még szorosabbá vált, szinte csontig hatolt, ezáltal pedig borzasztó fájdalmat okozott a panaszosnak. A bevonszolás után az ügyeletes szobába vitték, ahol G. A. rendőr kinyomtatta az adatait és ezek után a fent említett két rendőr elindult vele, hogy még mindig bilincsből kivigyék a rendőrautóba. Olyan folyosón haladtak, amely nem volt bekamerázva. A folyosón félúton járva a két rendőr a panaszosnak esett, a karjánál fogva letéperték a földre, beletapostak a gyomrába és a hasába olyan mértékben, hogy az egyik rendőr mondta a kollégájának, hogy „besz*rt az öreg“. A panaszos a fájdalomtól és a megaláztatástól ordított. Kérte, hogy engedjék ki a mosdóba, amelyet nem engedtek meg neki. Kirángatták az autóhoz, majd V. rendőr kérte N. Á. rendőrt, hogy „hozzál egy pokrócot“. Ezzel leterítették az ülésre, amire folyamatos rángatás, tuszkolás közepette ráültették. Elvitték a helyi orvosi rendelőbe, ott büszkén mutogattak neki, minden beteget maguk elé engedtek, ezáltal is fokozva a panaszos megaláztatottságát. A panaszost sokan ismerik, de nem erről az oldaláról, így döbbenet néztek rá. Közölte a rendőrökkel, hogy feljelentést fog ellenük tenni, erre V. P. önelégülten, nevetve mondta, hogy már volt ilyen ügye, de nem lett belőle semmi, a mai napig rendőr. A rendelőben végre levették róla a bilincset, ekkor szembesült vele, hogy semmi esélye az igaza bizonyítására, mert a doktornő és a rendőrök között már a köszönésnél kiderült a kölcsönös ismeretség. A doktornővel dolgozó asszisztensnő, aki a panaszost gyermekkor óta ismeri meglepődve kérdezte, hogy mi a bűne. A panaszos mondta, hogy a járdán kerékpározott és az első felszólításra nem akart

fizetni. A két rendőr ekkor hallgatott, ehhez nem fűztek semmit. A panaszos véleménye szerint, ha lett volna más bűne – mint, ahogy a jegyzőkönyvben írták – biztos szóvá tették volna. Az asszisztensnő is meglepődve észlelte a panaszos kezeinek az állapotát, hiszen a kézfejei a kétszeresükre dagadtak, a bilincs egy cm-es mély, vágott sebet okozott, amit a doktornő kezelt. Két hét elteltével ismét ott járt, hiszen még mindig fájdalmai voltak. A csuklóján lévő sebek annak ellenére látszódtak, hogy a korábban készült „Igazoláson” (rendőrségi előállítás időtartamáról) nyolc napon belüli gyógyulás volt feltüntetve. Beszélgetésük során elmondták, hogy ők is érezték a büzt, amit a panaszos árasztott. A doktornő, mint magánember figyelmeztette a panaszost, hogy megéri-e neki ez a feljelentés, mert úgy is rá fognak a panaszosra szállni, hiszen neki ez a tapasztalata. A rendőrök kérte vizsgálat befejeztével az előbb említett igazolást az egészségház udvarán – a rendőrautó motorháztetejére téve – aláírták vele.

Az intézkedést követően bement a helyi rendőrkapitányhoz panaszt tenni, aki közölte, hogy tegyen feljelentést, mivel az ügyben nem tud állást foglalni. Itt is kijelentette, hogy panasz nem a rendőrség ellen irányul, hanem kizárólag a fent megnevezett két személy ellen.

A panaszos beadványa végén előadta, hogy mióta ez az eset megtörtént vele, mindenkinek elmondja, nagyon sok lakos kifogásolja a magatartásukat, holott a panaszos eddig azt sem tudta, hogy ez a két személy rendőr és egyáltalán, hogy léteznek. Többen jelezték, hogy ettől a két rendőrtől tartanak, nem mernek feljelentést tenni, tanúskodni, mert bosszúállók hírében állnak. Azért fordul tehát a Testülethez, hogy a lehetséges elfogultságtól tartva kérdezi, hogy ezt a két rendőrt a ruha és a hatalom feljogosítja-e arra, hogy így járjanak el a panaszossal szemben. Ezen eljárás alatt nemcsak fizikai, hanem lelki sérülései is keletkeztek, hiszen olyan mértékben alázták meg és tiportak bele az emberi méltóságába, amelyet egy jogállamban nem lehetne megtenni. A panaszos közölte, hogy 65 éves, becsületes, törvénytisztelő állampolgár, aki hiszi, hogy nem ez lett volna a megfelelő eljárás vele szemben. Nem tudja magát túltenni a történeteken. A kisebb szabálysértést elismeri, azonban a rá kirótt 120.000 Ft-os bírságot sokallja, kevés a nyugdíja, a felesége is beteg. Így úgy döntött, hogy az összeget közmunka keretén belül ledolgozza. Sajnos a lelki sérülései maradandók, éjszakánként nem tud aludni, pihenni.

II.

1) A Testület megvizsgálta, hogy a panaszos határidőben terjesztette-e elő a beadványát.

Az Rtv. 93. §-a értelmében a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított húsz napon belül lehet előterjeszteni.

Jelen esetben a panaszos 2015. november 23-án terjesztette elő panaszbeadványát, a vele szemben 2015. október 29-én fogantatosított rendőri intézkedéssel szemben, vagyis a panaszos

az intézkedéstől számított 25 nap elteltével terjesztette elő panaszát. A Testület jelzi, hogy a panasz előterjesztésére nyitva álló határidő 2015. november 18-án járt le.

Tekintettel arra, hogy a panaszos beadványában nem adott elő olyan objektív körülményt, tényt, amellyel kimenthette volna a késedelmet, vagyis azt, hogy miért terjesztette elő beadványát a törvény által meghatározott 20 napos határidőn túl, így a Testület a panaszt elkészttsége miatt elutasította.

Így a Testület álláspontja szerint a panasz elkészttnnek tekinthető.

III.

A Testület a fentiekre figyelemmel a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt elutasította.

Budapest, 2016. február 4.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESZTÜLET